

A forróság végigszaladt az agyán; kínlódva igyekezett feldolgozni gondolatait. Azzal, hogy a tiszt elment, a szorosan köréje font félelem kioldódott, szélesebb, nagyobb távlatot kapott. A tegnap, a tegnapelőtt, a ma átzuhant rajta: mindebből semmi mást nem értett meg, csak azt, hogy felismerték. Hirtelen megfordult — bár nem állt biztosan a lábán, magára erőszakolt valamilyen egyenes tartást — berohant a szobába, széken heverő nadrágjából kirántotta a pisztolyát és visszafutott a verandára. Körülnézett. Láta, hogy három szempár mered rá, hat különböző szem, de azt már nem tudta megállapítani, hogy melyik kihez tartozik. Érezte e megdermedt emberi testek súlyát, amely rá is nehezedett, de minden erejét megfeszítve kiszakította magát e holtak közül. A tenyerében fekvő revolverre nézett, ez mintegy feloldotta tehetetlenségéből.

Futni kezdett a kapu felé. Mielőtt kimént volna, megállt, visszafordult. A verandán, gösesösen félbeszakadt mozdulatokkal még ott állt a három ismeretlen, sohasem látott, sárga viaszfigura. Elkapta róluk a szemét és meglóditotta magát. Hallotta, amint a kertajtó nyikórog mögötte. Zsebében megtapogatta a fegyvert, aztán ismét szaladni kezdett arra, amerre a tisztet eltűnni látta.

ACZÉL TAMÁS

AZ ISKOLÁK ÁLLAMOSÍTÁSÁHOZ

*A tanítóktól örökbekaptam
a családot s hazát...
Megnőttem, éltem és kiraktam
éveimből a kort alattam :
üzerek századát.*

*S láttam, vérében elterül,
kinek vállán a föld
keringőt lejt a Nap körül...
A pusztulás söpört*

*világra engem s világról el
téged és másokat.
Életüket úgy kapta el,
mint ők a zsákokat.*

*Torkuk rekedt géppuskacső
Sztálingrádig lövel —
hazát, családot berregő...
s a földön mindenütt az ő
családjuk pusztul el.*

*Igy múlik el, most láthatod —
a füsttel száll a kor...
Halott apádat rázhatod —
fiad más iskolát kapott
és ő majd válaszol.*

REMÉNYI BÉLA